

بیانیه دانشجویان سوسیالیست پیرامون جمع بندی درسهای شانزدهم آذر ۱۳۸۷

بزرگداشت شانزدهم آذر در سال جاری از حیث گستردگی و تنوع مراکزی که در آنها مراسم روز دانشجوی برگزار شد و نیز عمق اعتراضی مطالبات و شعارها، مقطع مهمی در تحولات جنبش دانشجویی در سالهای اخیر به شمار می رود. در حالی که حاکمیت از مدتها پیش جنبش و فعالین دانشجویی را تحت فشار زاید الوصفی قرار داده بود و انواع و اقسام روشهای ارباب و سرکوب بی سابقه را در مقابل آنان به کار گرفته بود، دانشجویان در ابعاد وسیع و قابل توجه پا به میدان نهادند و با ایستادگی تمام عیار در مقابل حاکمیت، روز دانشجوی را گرامی داشتند. امسال، نمایندگان حاکمیت از جناحهای گوناگون و در رده های مختلف یارای حضور در دانشگاه در روز ۱۶ آذر را نیافتند. سید محمد خاتمی نیز با یک هفته تاخیر و در سالنی که هوادارانش از مدتی قبل از آغاز رسمی مراسم صندلی ها را اشغال کرده بودند، در مراسم فرمایشی و گلخانه ای بخشی از دفتر تحکیم وحدت شرکت کرد؛ به دفاع تمام عیار از حاکمیت پرداخت، به شکلی جانانه و قاطعانه از "انقلاب فرهنگی" دفاع کرد و "بسیج دانشجویی" را مورد تفقّد قرار داد. امسال بسیجی ها و جبهه مشارکتی ها نقش مشابه و یکسانی در رابطه با جنبش دانشجویی ایفا کردند. اکنون تکلیف جنبش دانشجویی که تمام قد در مقابل حاکمیت و جناحهای گوناگون آن برخاسته است، با خاتمی و جبهه مشارکتی ها دیگر کاملاً روشن است؛ همان گونه که پیش از این با احمدی نژاد و "بسیج دانشجویی" مشخص بود.

خصلت دیگر بینه دانشجویی شرکت کننده در مراسمهای ۱۶ آذر را علاوه بر تقابل و مرزبندی تمام عیار با حاکمیت و جناحهای مختلف آن، نوعی رادیکالیسم خودجوش و خود انگیخته در اهداف و سبک فعالیت تشکیل می دهد که ریشه در وضعیت عینی جامعه و جنبش دانشجویی دارد و هنوز به تکامل، پختگی و خود آگاهی سیاسی لازم دست نیافته است. جلوه های گوناگون این رادیکالیسم خود جوش را می توان در اعتراضات مختلف دانشجویی در یک سال گذشته که عمدتاً بر مبنای مسایل صنفی صورت گرفت، مشاهده کرد. این رادیکالیسم از مرزهای حاکمیت و جریانات وابسته به آن به شکل قاطعانه گذر کرده است اما هنوز به بدیل و چشم انداز سیاسی و تشکل و سازماندهی مستقل و مناسب خود دست پیدا نکرده است. لیبرالیسم راست و محافظه کار ایرانی که با هزار رشته مرئی و نامرئی به بخشهایی از حاکمیت متصل است قادر به نمایندگی این رادیکالیسم نیست و چپ نیز با رکود و بحرانی که از سال گذشته بر آن عارض شده است، هنوز قادر نشده است خود را در قامت بدیل همه جانبه و نماینده این رادیکالیسم عرضه کند. سرنوشت و تحولات آتی این موج رادیکالیسم مشخص کننده وضعیت و خصلت جنبش دانشجویی در مراحل بعدی خواهد بود.

دفتر تحکیم وحدت در مراسم شانزده امسال در دانشگاه تهران به مدد ضعف و بحران چپ، دست بالا را داشت اما به خوبی می شد وزنه و سنگینی حضور چپ و نیز رادیکالیسم موجود در بین توده دانشجویان را بر شعارها و حتی سبک کار این جریان مشاهده کرد. تحکیم وحدت در این مراسم مطلقاً صحبتی از پروژه انتخاباتی خود برای سال آینده و " مشارکت انتقادی " (!؟) در آن و " نوری " که دوباره در انتهای تونل اصلاح طلبی حکومتی مشاهده کرده است، صحبتی به میان نیاورد. شعارهای چپ در رابطه با " آزادی زن ، آزادی جامعه " و " نه به اعدام " و را عیناً بر پلاکاردهای خود کپی کرد؛ سخنگویانش " تنوع ایدئولوژیک " موجود در جنبش دانشجویی را در اظهار نظرهایشان علناً پذیرفتند و از " اتحاد و همگرایی گرایشهای گوناگون دانشجویی " سخن راندند .

چپ نیز با حضور در مراسم های برگزار شده در شهرستانها از جمله مازندران و شیراز و به شکلی محدودتر در تهران، نشان داد که ضربات سنگین سال گذشته نیروهای امنیتی قادر نبوده است که آن را یکسره از میدان بیرون براند. دانشجویان سوسیالیست نیز با هدف عمومی بالا بردن تاثیر عمومی چپ، در مراسم های تهران و شیراز شرکت جستند. در این میان متاسفانه برخی گرایشهای چپ دانشجویی بخشی از توان خود را در این مدت مصروف آن کردند تا گزارشهای مستند ما درباره حضور دانشجویان سوسیالیست در مراسم دانشگاه شیراز را مخدوش جلوه دهند و به این شکل عمق سکتاریسم رسوخ کرده در صفوف خود را به نمایش گذاشتند. اینان که تا دیروز از " مجازی " بودن

دانشجویان سوسیالیست سخن می‌راندند، اکنون که با تکثیر نسبتاً گسترده بیانیه‌های دانشجویان سوسیالیست در تهران و حضور در مراسم شیراز روبرو شده بودند، با استدلالی مشابه استدلال روزنامه کیهان به تکرار این ادعای عجیب می‌پرداختند که این افراد " دانشجوی دانشگاه شیراز نبوده‌اند " و " از دانشگاه‌های دیگر شهر شیراز به این مراسم آمده‌اند ! " بدین ترتیب در حالی که دفتر تحکیم وحدت و رسانه‌های وابسته به آن (از جمله " خبر نامه امیر کبیر ") در این مورد چیزی بیان ننموده بودند، این دوستان " چپ " با اضافه کردن دو خط از جانب خودشان به انتهای گزارش " خبرنامه امیر کبیر " از مراسم شیراز ، عملاً در جهت اثبات این مساله تلاش می‌نمودند که چپ‌ها حضوری در مراسم شانزده آذر دانشگاه شیراز نداشته‌اند! این در حالی است که ما صرف نظر از تفاوتی که بین برخی " رهبران " دانشجویان آزادی‌خواه و برابری‌طلب و بدنه آنها به ویژه در شهرستانها قائل هستیم، از حضور رفقای آزادی‌خواه و برابری‌طلب مازندران در مراسم شانزده آذر بسیار خوشنود شده و آن را گام مثبت و موثری در راستای ایفای نقش چپ در مراسم شانزده آذر امسال ارزیابی می‌کنیم. ما از حاکمیت این سنخ از سکتاریسم عریان بر بخشهایی از چپ دانشجویی ابراز تاسف می‌کنیم که به دست و تحریک کسانی صورت می‌گیرد که خود در خارج از کشور مستقر شده‌اند و در عین بی‌پرنسیبی سیاسی از تریبون و استودیویی که امثال نوری زاده و مسئولان کیهان سلطنت طلب لندن از طریق آن به سخن پراکنی مشغولند، وظایف خود را به عنوان "سخنگو"یان و " نمایندگان " چپ دانشجویی در داخل کشور به انجام می‌رسانند .

بخش چپ جنبش دانشجویی باید به مباحثه و کسب تجربیات عملی پیرامون الزامات و نتایج این درک صحیح دست پیدا کند که بهترین راه تحصیل دستاورد و رسیدن به مطالبات ، از خلال سازمان دادن یک جنبش اجتماعی قدرتمند و فراگیر به دست می‌آید و بهترین روش رادیکالیزه نمودن یک جنبش، پیوند دادن آن با مبارزات ظفرمند توده‌ای است که به هیچ امری جز پیشرفت و ارتقای جنبش و مبارزات آن مقید و متعهد نباشد. تجربیات جنبش دانشجویی در یکساله اخیر بر صحت چنین آموزه‌هایی گواهی می‌دهند. در چنین زمینه‌ای است که می‌توان به طرح استراتژی سوسیالیستی برای جنبش دانشجویی پرداخت و به نمایندگی، سازمان دهنده و هدایت‌گر رادیکالیسم خودجوش و خودانگیخته موجود در آن بدل شد و در ادامه، مبارزات پر تحرک جنبش دانشجویی را از بن بست " جامعه مدنی " و " گذار از سنت به مدرنیته " به شاهراه مبارزه طبقاتی کشاند .

پیش به سوی ایجاد تشکل مستقل و توده‌ای دانشجویی

زنده باد همبستگی طبقاتی

زنده باد سوسیالیسم

دانشجویان سوسیالیست دانشگاه‌های ایران

۳۰ آذر ۱۳۸۷